

Академик проф. др инж.

МИЛАН ЂУРИЋ (1920 - 1988)

Академик проф. др Милан Ђурић је као изузетна личност оставио трага, не само као научник и професор Грађевинског факултета Универзитета у Београду, већ и као пројектант вансеријских грађевинских објеката. Његова универзитетска каријера је започела непосредно после II светског рата, када је велики број студената требало оспособити да обаве задатак препорода и изградње опустошене земље. У таквој атмосфери је Милан Ђурић поставио темеље једне нове, модерне Теорије конструкција на којој су одшколоване генерације инжењера. Своја научна истраживања успешно је применио у пројектовању различитих типова конструкција. Сматра се једном од водећих личности “Београдске школе конструктора”, која је имала велику улогу у послератном развоју науке и струке на тлу бивше Југославије.

Биографски подаци

Милан Ђурић је рођен 16. фебруара 1920. у Великом Бечкереку (Зрењанин), као треће дете у породици свештеника и професора гимназије Др Косте Ђурића. Основну школу и гимназију је завршио у родном граду. На Грађевински одсек Техничког факултета Универзитета у Београду уписао се 1938. године. Други светски рат прекида његове успешно започете студије. Тај период проводи у Бечкереку, где је ради у Управи за путеве. Учествоје у санирању и реконструкцији мостова у Зрењанину и Новом Саду, а у слободно време изучава математику и теорију еластичности. При повратку на факултет, истиче се изузетним знањем и као демонстратор предаје Теорију вектора. Са великим успехом завршава студије и одмах по дипломирању, јануара 1947. године, почиње да ради у Савезном заводу за пројектовање. За асистента за предмет Техничка механика на Грађевинском одсеку Техничког факултета у Београду изабран је јула месеца исте године, када почиње његова бриљантна универзитетска каријера. На Грађевинском факултету у Београду изабран је за доцента 1950. године, да би већ 1951. постао наставник на предмету Статика конструкција. Докторску дисертацију “Теорија дуге призматичне полиедарске љуске” одбранио је на

Грађевинском факултету у Београду 1953. године. Ванредни професор за предмет Теорија конструкција постао је 1955, а редовни професор 1960. године.

Проф. Ђурић је био стожер и шеф Катедре за техничку механику и теорију конструкција, односно председник Научно-наставног већа истоименог института од 1956. године до одласка у пензију 1984. године. Реорганизовао је наставу на кључним предметима и зацртао пут модерној Теорији конструкција. Држао је предавања на скоро свим предметима катедре и увео низ нових предмета како на редовним, тако и на последипломским студијама. Поред тога, предавао је на грађевинским факултетима у Нишу, Новом Саду и Суботици. Био је руководилац при изради 6 докторских дисертација. Написао је 8 књига и објавио око 50 радова у зборницима и периодичним публикацијама.

Био је члан Математичког института Српске академије наука. За дописног члана САНУ изабран је 28. маја 1970, а за редовног члана 16. новембра 1978. године.

Проф. Ђурић је био врстан пројектант, који је вешто примењивао своје велико познавање теорије конструкција у решавању конкретних инжењерских проблема. Дао је значајан допринос прорачуну спрегнутих, претходно напегнутих и челичних конструкција. Учествовао је и у доношењу *Прописа о стабилности носећих челичних конструкција*.

Био је почасни члан Друштва инжењера и техничара Југославије и Друштва грађевинских инжењера и техничара Југославије, а од 1969. до 1978. је био председник Југословенског друштва грађевинских конструктора. Такође је био члан Немачког удружења за примењену математику и механику, као и Интернационалног удружења конструктора за мостове и конструкције у Цириху.

За свој плодни научни и стручни рад је добио низ награда и одликовања.

У пензију је отишао 1984. године. Преминуо је у Београду 1988. године.

Наставна делатност

У свом раду проф. Ђурић је био посвећен унапређењу наставе на Грађевинском факултету, где је предавао низ предмета са Катедре за техничку механику и теорију конструкција, као што су: Отпорност материјала, Теорија еластичности, Теорија љуски, Теорија конструкција 1 и 2, Статика конструкција и Стабилност и динамику конструкција. У сваком од тих предмета је оставио свој траг.

У редовну наставу, у оквиру предмета Теорија еластичности, увео је Општу теорију и стабилност плоча, а од 1950. године излагао је факултативно и Теорију дуге цилиндричне љуске. Допринео је да се предмет Теорија еластичности раздвоји на предмет Отпорност материјала, који се бави анализом напона и деформације, и Теорију конструкција где је излагана теорија плоча и љуски. Од школске 1966/67. године теорија плоча и љуски се предаје у оквиру предмета Теорија површинских носача. Ђурић је сматрао да је раздвајање Теорије еластичности на два предмета значајан потез, који је теорији плоча и љуски омогућио да се ослободи једног академског, углавном факултативног приступа, и да се размахне у складу са својим значајем у техници. Милан Ђурић је наставу на свим предметима, почевши од друге године студија, ослонио на веома озбиљну теоријску базу. Унапредио је Отпорност материјала, извршио темељне измене и допуне класичне Статике линијских носача и увео у наставу методу

деформације. Визионарски је указао на могућност проширивања приближне методе деформације на тачну методу деформације и тиме утро пут матричној анализи линијских носача. Школске 1964/65. године увео је у редовну наставу предмет Стабилност и динамика конструкција, где се по први пут предаје стабилност и динамика линијских носача, као и основе прорачуна конструкција на дејство земљотреса. Исте године почиње и последипломска настава на факултету. Проф. Ђурић активно учествује у њеној припреми и држи предмет Стабилност конструкција. Био је ментор више магистарских теза и 6 докторских дисертација.

Проф. Ђурић је написао укупно седам уџбеника за редовне и магистарске студије [1, 2-8], који су значајно допринели образовању инжењера у нашој земљи. На почетку каријере, за потребе студената али и струке, објавио је и 2 превода: *Хитте: Инжењерски приручник*, Књига I: део 2: *Отпорност материјала и Приручник за грађевинске инжењере: I / F.Šljaher, Поглавље: Статика грађевинских конструкција / E.Kohl*. Његова књига *Статика конструкција* [4], први пут објављена 1970. године, доживела је бројна издања и дан-данас се користи као уџбеник из тог предмета. У њој је класична статика конструкција изложена на јединствен начин. Полазећи од штапа као основног елемента изведене су основне једначине линеарне теорије штапа, односно основне једначине теорије линијских носача. Из јединствене теорије проистекле су две методе анализе статички неодређених носача: метода сила и приближна метода деформације.

Опсежан, систематичан и дугогодишњи рад проф. Ђурића, заснован на изванредном познавању математике и теорије еластичности допринео је да Теорија конструкција буде једна од првих области код нас која је прихватила савремену линеарну алгебру и примену матричних метода, углавном истовремено када су те методе прихватане у свету. Захваљујући томе, примена електронских рачунара у пројектовању је брзо прихваћена од стране инжењера и масовно ушла у употребу у нашем конструкторству.

Научна и наставна активност Милана Ђурића је прекинута релативно рано. У 48-ој години је прележао први инфаркт срца, што је озбиљно ослабило његово здравље и спречило га да у касним годинама убира плодове свог научног рада.

Научно-истраживачки рад

Научно-истраживачки рад проф. Ђурића одвијао се у области теорије конструкција. Објавио је 8 књига и око 50 радова у зборницима и периодичним публикацијама. У оквиру свог научно-истраживачког рада бавио се проблемима:

- теорије плоча,
- стабилности штапова,
- теорије дуге призматичне полиедарске љуске,
- теорије спрегнутих конструкција.

Свој први научни рад *Решење равног проблема на правоугаоној плочи путем ортогоналних функција трансверзалних осцилација греде* (3.1) Ђурић је објавио 1949. у *Гласу Српске академије наука*. Исти рад је објављен и на француском језику у *Publications de l'Institut mathématique* (3.3). У раду је приказано решење равног проблема правоугаоне плоче оптерећене

антисиметрично-симетричним оптерећењем $p(y)$ на странама $x=\pm a$. Решење *Airy*-еве напонске функције је претпоставио у облику реда, чији су чланови ортогоналне функције које представљају главне облике слободних трансверзалних осцилација обострано укљештене греде. Овај рани Ђурићев рад је показао његово изванредно познавање математике и савремене теорије еластичности. Рад је приказан у *Mathematical Reviews* и цитиран у књизи Karl Girkmann, *Flächentragwerke, Springer-Verlag, 6-то издање, 1963*, у поглављу *Нова решења у површинским носачима*.

У свом другом раду (3.2) Ђурић је дао решење проблема греде са слободним крајевима на еластичној подлози. Рад је приказан у *Mathematical Reviews*.

Већ следеће године објављује рад (3.4) у коме је одредио силу извијања штапа ојачаног симетрично постављеним кабловима у равни и дефинисао минималну вредност силе у кабловима при којој је критична сила извијања већа него код штапа без каблова. У раду (3.6) решава проблем извијања двозглобног лука произвољно променљивог попречног пресека применом *Fourier*-ових редова. Свој рад на проблемима стабилности линијских носача Ђурић је укратко изложио у чланку *О статичком критеријуму стабилности штапа*, који је штампан у част његовог избора за дописног члана Српске академије наука и уметности у посебном издању САНУ, *Споменице*, 1972. Из те области објавио је и радове о одређивању критичног оптерећења просторног система штапова (ЈДМ, Сарајево, 1976), стабилности система крутих штапова са еластичним везама (Индис, 1976), и прорачуна плитког лучног носача великог распона према теорији другог реда, у којој није занемарен утицај дилатације (Изградња, 1978).

У докторској дисертацији, *Теорија дуге призматичне полиедарске љуске* (1953), дао је значајан допринос теорији полиедарских љуски. Применом матричног рачуна успео је да изврши одређене трансформације и изведе диференцијалне једначине проблема, а затим дође до решења у коначном облику. Поред тога, за случај када све плоче имају исте услове ослањања, предлага решење у облику низа функција које представљају ортогоналне функције трансверзалних осцилација греде ослоњене на исти начин као и плоче дате љуске. Показао је да је добијање решења применом наведеног реда много лакше него применом решења у коначном облику.

После серије радова у којима је користио ортогоналне функције трансверзалних осцилација греде, различитих услова ослањања и савремену теорију матрица, Ђурић се посвећује проучавању спрегнутих и претходно напрегнутих конструкција. Рад је резултирао књигом - оригиналном монографијом *Теорија спрегнутих и претходно напрегнутих конструкција* коју је издала САНУ, 1963. године. И овде је дошла до изражаја Ђурићева способност за изналажење нових решења, која карактерише овог изузетног ставараоца. Увођење фиктивних пресечних сила и фиктивних карактеристика попречних пресека алгоритам прорачуна спрегнутих конструкција је поједностављен, што је омогућило његову широку примену у инжењерској пракси.

Стручна делатност

Поред изражене посвећености науци и педагошком раду, Милан Ђурић се са истим жаром бавио и пројектовањем конструкција, користећи при томе резултате

свог научно-истраживачког рада. На почетку каријере Ђурић се махом бавио пројектовањем армиранобетонских индустријских објеката, да би се затим окренуо пројектовању преднапрегнутих армиранобетонских и спрегнутих конструкција. Свој пројектантски опус је заокружио челичним конструкцијама. Може се рећи да је Ђурић био талентован пројектант, који се упуштао у примену смелих иновација, као што су: шед кровови, преднапрегнуте љуске и мостови великих распона. Његови конструкторски потези готово увек би изнедрили нова решења која су била или патентирана или прихваћена у пракси, а своје теоријско знање поткрепљено конструкторским искуством је уграђивао у нове прописе. Само за мост *Газелу* дао је три варијантна решења, од којих једно представља мост са кабловима, што је било крајње ново и смело за то доба. Стога се Милан Ђурић с правом сматра једним од твораца *Београдске школе конструкторства* која је грађевинарство у Србији учинила славним и ван граница Југославије.

За његове објекте од армираног бетона је карактеристично да настају као резултат анализе конструктивног задатка и тежње за применом оптималног система. Међу њима се истичу:

- *Магацин Технохемије* у Београду са кровном конструкцијом у облику цилиндричних љуски ослоњених на скелетни систем;
- *Предионица фабрике текстила у Лесковцу* са љуском у облику шед конструкције, распона 30m;
- *Фабрика аутомобилских гума у Пироту*, са кровном конструкцијом у облику преднапрегнуте цилиндричне љуске, која је тада први пут примењена код нас.

Допринос Милана Ђурића у прорачуну спрегнутих, преднапрегнутих и челичних конструкција је врло значајан. Бавио се истраживањем проблемима стабилности челичних конструкција и учествовао је у доношењу *Прописа о стабилности носећих челичних конструкција* (1976).

Његова највећа пројектантска остварења су свакако мостови, од којих су од највећег значаја *мост на Тиси код Титела* и *мост Газела* преко Саве у Београду.

Слика 1. Мост на Тиси код Титела

Мост на Тиси код Титела је један од првих већих челичних мостова Лангеровог система лука са затегом, распона 50-150-50m, који је пројектован и изведен у нашој земљи. Пројекат је награђен на конкурс 1955. године, а мост је пуштен у саобраћај 1958. године.

Слика 2. Мост Газела

Мост Газела на Сави у Београду је пројектован као пуни челични носач сандучастог попречног пресека, дужине 322m, ширине 27.5m. Мост је подупрт косим опорцима на растојању од 63m од крајњих стубова. И визуелно и статички, мост представља комбинацију гредног и лучног носача чија је системна висина само 15.30 m. Са конструкцијама на инундацијама повезан је са две просте греде распона 66.8m. Попречни пресек се састоји од ортотропне плоче и два сандучаста главна носача. Коси стубови, који треба да прихвате знатне моменте савијања, фундирани су на заједничким темељима – кесонима. Масивни стубови на месту прелаза са челичне конструкције на бетонску конструкцију су фундирани на Франки шиповима.

Због великог распона мост представља прави конструкторски и извођачки подвиг који је скренуо на себе пажњу читаве светске јавности. У тренутку када је пројектован мост *Газела* је био гредни челични мост највећег распона на свету, а у тренутку када је изграђен био је други на свету. Изведен је тзв. слободном монтажом, у периоду од 1966. до 1970. године.

Своје конструкторско умеће Милан Ђурић је применио у пројектовању челичних силоса. Из тога истраживања је произашла студија *Унапређење и рационализација пројектовања и израде челичних силоса (2.6)* и патент силоса *Чигра*.

Био је активан у струковним удружењима, трудећи се да унапреди и помогне струку. Тако је био почасни члан Друштва инжењера и техничара Југославије и Друштва грађевинских инжењера и техничара Југославије, а од 1969. до 1978. је био председник Југословенског друштва грађевинских конструктора.

Значајна признања и награде

Проф. Милан Ђурић добитник је бројних награда и признања, од којих су најзначајније:

- Седмојулска награда, 1964. године,
- Орден рада са црвеном заставом, 1965. године,
- Орден заслуга за народ са златном звездом, 1972. године,
- Орден републике са златним венцем, 1981. године,
- Октобарска награда града Београда 1971. године,
- Спомен плакета Универзитета у Нишу 1970. године
- Спомен плакета Грађевинског факултета Универзитета у Београду 1976.

Најзначајније публикације Милана Ђурића

Књиге

- 1.1 Отпорност материјала I део / М. Ђурић, Д. Раденковић. - Београд : Удружење студената грађевинске технике Т.В.[.], 1957.- 286 с.
- 1.2 Теорија спрегнутих и претходно напрегнутих конструкција / М. Ђурић. - Београд: Посебна издања САНУ, ССCLXIV, Одељење техничких наука, 6, 1963. - 183 с.
- 1.3 Општа теорија танких љуски / М. Ђурић. - Београд: Грађевински факултет, 1965. - 89 с.
- 1.4 Статика конструкција / М. Ђурић. - Београд: Научна књига, 1970.- 388 с.
- 1.5 Теорија оквирних конструкција / М. Ђурић, П. Јовановић - Београд : Грађевинска књига, 1972.-332 с.
- 1.6 Стабилност и динамика конструкција / М. Ђурић. - Београд: Грађевински факултет Универзитета у Београду, 1977. - 161 с.
- 1.7 Статика конструкција: утицај покретног оптерећења / М. Ђурић, Д. Николић - Београд: Научна књига, 1983.-314 с.
- 1.8 Статика конструкција / М. Ђурић, О. Ђурић-Перић. - Београд: Грађевинска књига, 1988.- 427с.

Зборници

- 2.1 A contribution to the theory of prismatical thin-slab structures / М. Ђурић // Rep. from: Proceedings of the Eighth International Congress on Theoretical and Applied Mechanics, Istanbul, 1955. 1 p.
- 2.2 Ein Näherungsverfahren zur Berechnung der Verbund und vorgespannten Konstruktionen / М. Ђурић // Symposium L'influence du fluage et du retrait, l'effect des changements de température sur les constructions en béton. Extrait du rapport final. Madrid, Association internationale de ponts et charpents, 1970. pp. 387-394
- 2.3 Нови мост преко Саве у Београду - конструкција и резултати испитивања / М. Ђурић // Савремена достигнућа у челичним конструкцијама. Материјал са саветовања, Београд, Биро за грађевинарство, 1972. с. 1-7
- 2.4 Нови мост преко Саве у Београду - konstrukcija i rezultati ispitivanja - fertigge-stellten Brücke / М. Ђурић // Neunter Kongress der Internationalen Vereinigung für Brückenbau und Hochbau. Amsterdam 8-13 Mai 1972. Schlussbericht. Zürich, 1972. - pp. 293-299
- 2.5 Основне једначине динамике линијских носача у равни / М. Ђурић // XII југословенски конгрес рационалне и примењене механике, Секција Ц₂, (бр. реферата) 6, Охрид, 1974. с.9
- 2.6 Унапређење и рационализација пројектовања и израде челичних силоса. Пројекат I-IV / М. Ђурић, Д.Димитријевић // Београд, Институт "Кирило Савић", 1974-1975.
I: Статичка анализа једног поља плашта силосне ћелије. - 1974. с. 94
II: Анализа стабилности плашта силосне ћелије. - 1974. с. 71
III: Анализа основних димензија челичних силоса. - 1975. с. 21
IV: Анализа понашања челичног силоса "Чигра". - 1975. с. 32
- 2.7 Избочавање правоугаоне плоче са већим бројем подужних ребара / М. Ђурић и Олга Ђурић // XIII југословенски конгрес рационалне и примењене механике. Секција Ц₂, (бр. реферата) 4, Сарајево, 1976. с. 7
- 2.8 Један поступак за одређивање критичног оптерећења просторног система штапова / М. Ђурић и Д. Димитријевић // XIII југословенски конгрес рационалне и примењене механике. Секција С₂ (бр. реферата) 3. (Сарајево), 1976. с. 8
- 2.9 Прописи о стабилности носећих челичних конструкција. / М. Ђурић // Завод за теорију конструкција Грађевинског факултета, Београд, 1976. с. 98 (Нацрт прописа)

- 2.10 Теорија другог реда и стабилности система крутих штапова са еластичним везама / М. Ђурић // Први југословенски научни скуп Индустриска изградња станова-Индис '76. Н. Сад, 1976. с. 5
- 2.11 Упоредњење челичних и бетонских силоса и искуства која из тога проистичу / М. Ђурић, Д. Димитријевић // Симпозијум Грешке, санације и искуства у инвестирању, пројектовању, грађењу и експлоатацији грађевинских објеката, Цавтат, 24.XI - 26.XI 1976, Југословенско друштво грађевинских конструктора, 1976. с. 11
- 2.12 Yugoslav Standards in the Field of Stability of Steel Structures / М. Ђурић, D. Dimitrijević // Regional colloquium on stability of the steel structures, Budapest - Balatonfured, 1977. pp. 19-24

Периодичне публикације

- 3.1 Решење равног проблема на правоугаоној плочи путем ортогоналних функција трансверзалних осцилација греде / М. Ђурић // Глас САН, 1949, СХСV, Одељење техничких наука, 1, с. 105-112
- 3.2 On the application of trigonometric series in the analysis of beams on elastic foundation / М. Ђурић // Publications de l'Institut mathématique, 1950. III, pp. 73-78
- 3.3 Solution du probleme de la plaque rectangulaire a l'aide des fonctions orthogonales des oscillations transversales d'une poutre / М. Ђурић // Publications de l'Institut mathématique, 1950. III; pp. 79-87
- 3.4 Knickung eines mit Dracht versteiften Stabes / М. Ђурић // Bulletin de l'Académie Serbe des sciences, 1951. II, n.s, Classe des sciences techniques, 1, pp. 13-19
- 3.5 Beitrag zur Theorie des Faltwerkes / М. Ђурић // Publications de l'Institut mathématique, 1953. V, pp. 35-44
- 3.6 The Buckling of Arches with Hinged Ends / М. Ђурић, D. Radenković // Publications de l'Institut mathématique, 1953. V, pp. 45-52
- 3.7 Теорија дуге призматичне полиедарске љуске / М. Ђурић // Зборник Грађевинског факултета Универзитета у Београду, 1955. 2, с. 119 -163
- 3.8 О лучно-гравитационом типу водојаже на профилу Калиманци. / М. Ђурић, Д. Раденковић // Саопштења Института за водопривреду "Јарослав Черни", 1960. 18. с. 15-24
- 3.8 Напони затезања у луцима лучних и лучно-гравитационих водојажа / М. Ђурић, В. Королија // Техника, Београд, 1960, XV, 2: 217-223, Наше грађевинарство. XIV, 2:25-31
- 3.10 Метода деформације / М. Ђурић // Зборник Грађевинског факултета Универзитета у Београду, 1962. 5, с. 131-161
- 3.11 Један предлог у вези прописа за оптерећење мостова на путевима / М. Ђурић, Д. Николић // Техника, Београд, 1968, XXIII, 7:1135-1140, Наше грађевинарство, XXII, 7:127-132
- 3.12 Статичко-кинематичка аналогија у теорији равних линијских носача / М. Ђурић // Зборник радова Грађевинског факултета, Београд, 1969. с. 11
- 3.13 Испитивање стабилности и прорачун оквира по теорији другог реда методом деформација / М. Ђурић // Документација за грађевинарство и архитектуру. ДГА-1012, св. 178, 1969. с. 1-8
- 3.14 О статичком критеријуму стабилности штапа / М. Ђурић // Споменница у част новоизабраних чланова Српске академије наука и уметности. Београд, САНУ, 1972. с. 106-112. Посебна издања САНУ, 452. Споменнице, 55
- 3.15 Метода деформације код система с бесконачно крутим елементима / М. Ђурић, Д. Димитријевић // Изградња, Београд, 1972. XXVIII, 4:7-20
- 3.16 Утицај скупљања и пужења бетона на напоне и деформације спрегнутих конструкција/ М. Ђурић // Посебно издање часописа "Изградња" Спрегнуте конструкције, Београд, 1973. с. 22-29
- 3.17 Развој теорије конструкција и наш технички напредак / М. Ђурић // Техника, Београд, 1975. XXX, 12: 2013-2015, Наше Грађевинарство, XXIX, 12:7-9
- 3.18 Прорачун лучних носача према теорији другог реда применом методе интегралних једначина / М. Ђурић, Б. Ђурић // Изградња, Београд, 1978. XXXII, 1:3-10

Академик проф. др Милан Ђурић је несумњиво био изузетна појава на Грађевинском факултету Универзитета у Београду, која је извршила снажан утицај на развој научне мисли и Теорије конструкција код нас. Чињеница је да је он своје најважније радове написао врло рано и да је *са изузетним знањем математике, физике и механике био једини способан да отпочне са новом*

Теоријом конструкција, без које се савремена конструкторска наука и пракса не само у грађевинарству већ и у другим инжењерским гранама не може ни замислити (2).

Својим активним радом на групи предмета за Теорију конструкција, изванредним предавањима којима је успевао да анимира генерације студената и уџбеницима који су иза њега остали, проф. Ђурић је допринео да Теорија конструкција на Грађевинском факултету у Београду буде у врху савремене науке и наставе у свету. Бројним грађевинским инжењерима остао је у сећању по својим јасним и прегледно изложеним предавањима и изванредно написаним уџбеницима, без обзира на високе захтеве и критеријуме које је пред њих, као студенте, постављао.

Милан Ђурић је био изузетан пројектант, а његови конструкторски радови проистекли из хармоничне синтезе конструктора и аналитичара, немају карактер рутинске инжењерске праксе. Због савремених метода, које је увео у наставу и пројектовање, сматра се једном од водећих личности *Београдске школе конструкторства*, која је имала велику улогу у послератном развоју науке и струке на тлу бивше Југославије и шире у региону.

Проф. Ђурића је красило изузетно лично поштење, непристрасност и скромност, па се може рећи да је *оно што краси сваког научника код тог изузетног човека било заступљено у највећој мери (2).*

Приредила Проф.др Мира Петронијевић, дипл. грађ. инж. на основу литературе:

1. Мира Петронијевић. Милан Ђурић, у *Живот и дело српских научника*, САНУ, Београд, 2010, рр.461-501.
2. Хајдин Никола. Милан Ђурић, Годишњак САНУ ХCV за 1988, Београд, 1989.